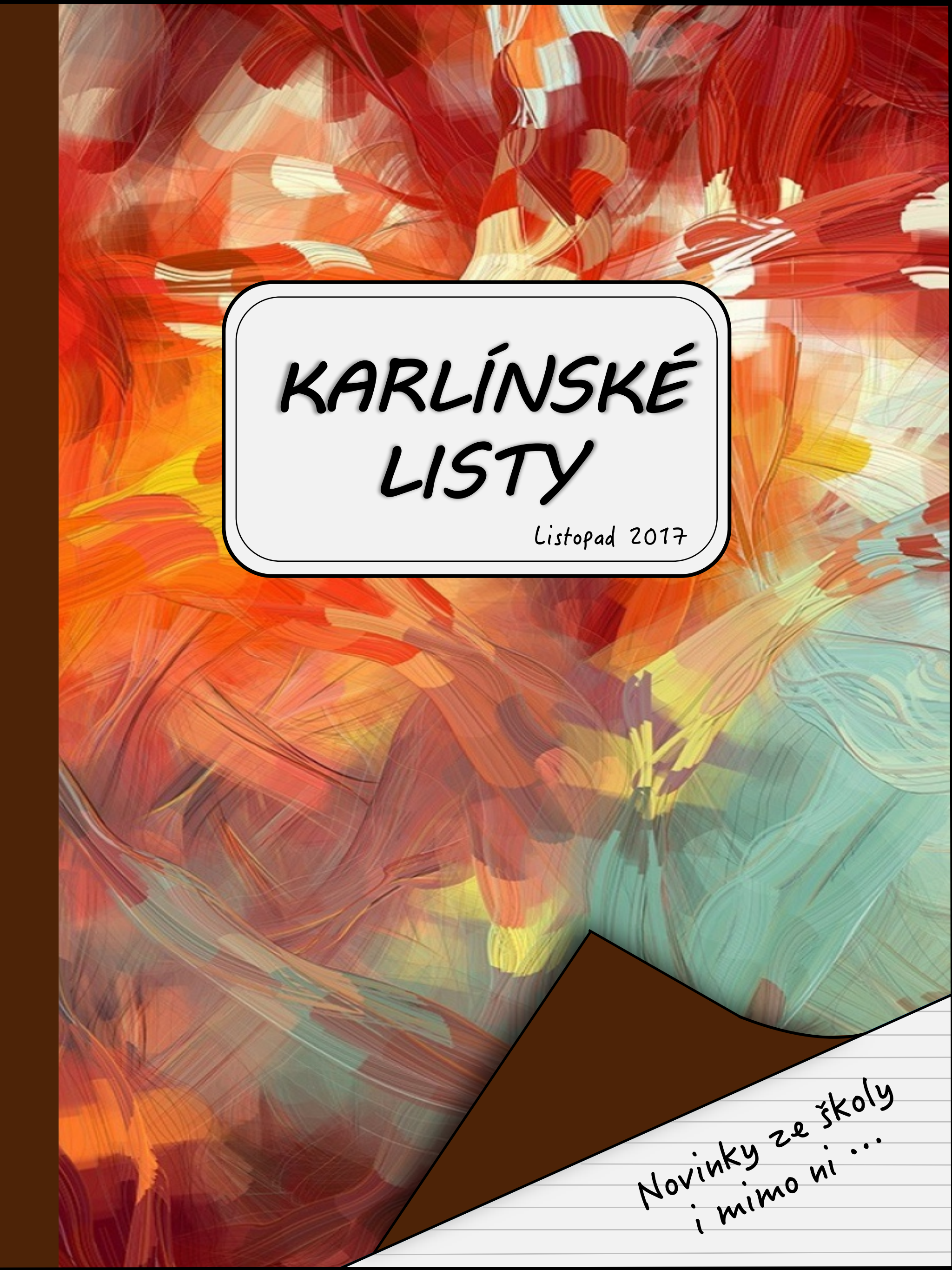

KARLÍNSKÉ LISTY

Listopad 2017

Novinky ze školy
i mimo ni ...

Úvodní slovo šéfredaktorky

Milí studenti a studentky, nebo jak chcete, pacienti a pacientky našeho drahého ústavu. Pro každého tohle místo znamená něco jiného, každý ho vidí vlastníma očima a každý je tady z jiného důvodu. Někteří touží po vzdělání, někteří si sem chodí popovídat s kamarády a někteří se rozkošnický pasou pohledem na všechny ty stresující se teenagery. Každý si zde najde svoje, zkouší realizovat své cíle a naučit se novým věcem. Ale většina z nás se jen modlí, aby ten další školní den zase přežili. Za každou tou tvář, které míváme na chodbách, se skrývá jiný příběh.

Já jsem moc ráda, že můžu aspoň trochu tyto příběhy spojit v jedno. V pár listů papíru, které teď držíte v ruce. Můžu si zkusit vedení časopisu a jako první si přečíst ty úžasné články, které jsme dali dohromady. Jsem opravdu ráda, že mám kolem sebe tak talentované lidi, kteří mi s prvním číslem letošního roku pomohli. Já osobně jsem se u spousty článků opravdu pobavila a našla se v nich. Tak jsem zvědavá, co vy. Zkuste se na chvilku zastavit, zkusit odhodit ten stres a hukot všude kolem vás a zkuste se jen ponořit do těchto stránek, které jsme pro vás dali dohromady. Doufám, že zde najdete zajímavé typy, informace, obohacení a především zábavu, protože o to jsme se snažili. A teď už mi nezbývá nic jiného, než vám jen popřát příjemné čtení a odreagování od dalšího všedního dne. Snad se nám podaří aspoň na pár těch tvářích, zmořených školním rokem, vykouzlit úsměv a aspoň trochu vám tuto léčbu šokem odlehčit.

Rozálie Matějková, 2.B

OBSAH

Co se děje ve škole

Zážitky z projektového týdne	4
Výlet do Švýcarska	5
Záchodová poezie	7

Aktuální dění

Proč jít k volbám?	8
Plesová vřava	8
Veganská výzva - Rozhoduj srdcem	9
Jak ušetřit na střední škole	10

Literární sekce

Candát	12
Já	12
Noc	14
Let holubů	15
Under the stars	16

Kultura

Cesta kolem světa začíná v Lysé nad Labem	17
Recenze a tipy	18
Pozvánka	21
Výtvary našich studentů z hodin VV	22

Sport

Zimní olympijské hry 2018	24
Sportovní aerobik	25
Liga národů	25
Jiu Jitsu	26

Křížovky	27
----------------	----

Zážitky z projektového týdne

Projektové dny. Pohlédnu na tabuli s rozpisem rozdělení do projektů, které provedl ten nepochybně inovativní a skvělý systém, jenž běží na sociálně asociální internetové poště, která je momentálně mladou generací využívána k něčemu jinému než přihlášení na jiné sociální sítě nebo aplikace asi tolik, jako poštovní holubi. Po pečlivém ohledání zjišťuji, že nejen že jsem ve skupině kterou jsem umístil mezi své priority, ale že ani nevím, že by nějaký takový projekt existoval.

V osudný den jsem se tedy odebral do příslušné třídy kde jsem k vlastnímu zděšení zjistil, že tam není nikdo koho bych znal a k tomu to že jsem nikdy nikoho z nich ani neviděl za ty roky co jsem na škole. Pak mi hlavou proběhla myšlenka která vše vyjasňovala - prváci! Nasucho jsem polkl a rozhýbal jsem své ztuhlé nohy nejistou chůzí k lavici nejvzdálenější od nich. Ale už jen během tohoto krátkého strategického přesunu jsem vyslechl spoustu urážek na svou osobu, několik výsměšných ukazování si prstem a dokonce jedno výzvu „Abych tolik nečuměl nebo dostanu přes kušnu.“

Když jsem se konečně dostal na své místo které jsem považoval za útočiště, hlasitě jsem si oddechl. To byla chyba. První stupeň mě zaslechl a začal se pomalu jako smečka hyen přibližovat a tvořit okolo mě kruh. V tu chvíli se rozrazili dveře a do třídy vstoupila profesorka. Reakce prváků byla stejná jako když rozsvítíte v bytě plném švábů. Rychle se usadili a ve třídě nastal absolutní klid. Po krátkém zadání práce se ovšem vedoucí projektu otočila na podpatku a jistým krokem opět vyšla ze dveří. Coby mrknutím oka byli studenti zpět na svých pozicích. Začali se mi potit ruce a tep se prudce zvyšoval.

V tom jsem dostal spásnou myšlenku, vyhlédl jsem si toho nejzdatnějšího hocha obklopeného nejvíce děvčaty a jeho jsem vyhodnotil jako alfa samečka. Vzal jsem svůj batoh a mrštíł ho jemu do obličeje. Alfa sameček padl se záupněm k zemi a ostatní se začali stahovat do protějšího rohu. Zde se dobrých deset minut vystrašeně krčili a pravděpodobně se rozhodli vyčkat na to, až zemřu sešlostí věkem. Když se jejich vůdce vzpamatoval, jali se opět začít ke mně přibližovat ale tentokrát už opatrněji. Abych jim opět dokázal svou nadvládu jsem se ještě teatrálně napřímil a postavil se na lavici, ovšem moje skrytá nejistota v tomto aktu se projevila velmi rychle zakolísáním na desce stolu a následným přímočarým pádem na zem. Okamžitě se na mě ty lstivé bestie vrhly. I přes všechno mé úsilí jsem po chvíli pochopil, že není úniku zespoda této kružítka bodající a kousající masy.

Když už jsem myslel, že mé dny jsou sečteny, vylétli dveře z pantů a do dveří vstoupil Péťa z našeho ročníku a jeho bodybuilderské ruce silné jako závislost na alkoholu žáků Gyperneru svíraly pevně smotanou mapu z učebny zeměpisu. Neváhal ani vteřinu a začal mě vysvobozovat zpod prvního stupně nejprve dřevěnou tyčí od mapy kterou se oháněl jako Odin svým kopím, kterou po jejím zlomení nahradil svými ocelovými pěstmi jejichž velikost přesahovala velikost většiny hlav v místnosti. Jednou rukou držel urostlejšího kudrnatého hocha pod krkem. Zatím co druhou rukou házel z okna jednu nevinně vypadající dívku, která ovšem rozhodně tak čistá jako se zdála nebyla, jelikož to byla právě ona kdo se mi snažil do oka zarazit podpatek a uškrtnit mě kosticí od podprsenky. I tak jich bylo příliš a proto nám s Petrem nezbylo nic jiného než se uchýlit do bezpečí chodby. Ale i po té co se za námi zaklapli dveře třídy jsem pochopil že noční můry z tohoto zážitku mě budou pronásledovat až do smrti.

Někdy touto dobou asi před rokem nám přišly přihlášky na jakýsi zájezd do Švýcarska, o kterém jsme se v průběhu času dozvídali víc a víc informací a postupně se začínali stále více těšit. Pojdme si nyní krok za krokem, den po dni něco o tomto zájezdu povědět.

PONDĚLÍ 16. 10. 2017 – DEN D

*Před odjezdem, dostali jsme od vedení jeden drobný dar,
místo spaní a balení, čekal nás jen školní zmar.*

*Profesoři naši milí, připravili písemky,
abychom tak nešileli, měli jiné myšlenky.*

*A pak večer sešli jsme se v mírně pozdní hodině,
ještě před tím dali všichni sbohem svojí rodině.*

Konec rýmů – pak totiž nastal čas odjezdu. Ve svém životě prosazují heslo, že nezáleží, jestli je zážitek pozitivní či negativní, hlavně ať je intenzivní. Naše cestovní kancelář měla zřejmě stejné heslo. První problém totiž nastal už ve chvíli, když jsme se my, studenti Karlínské gymnázia, měli vůbec do autobusu usadit. Druhým skutečně intenzivním zážitkem pak byla sedadla. Již po pár minutách měla většina z nás pocit, že i sardinky se do konzervy vejdou líp.

Ač se může zdát, že je dost obtížné, aby se něco kolem čtyřiceti studentů z různých ročníků domluvilo, po chvíli jsme našli společné téma většiny rozhovorů. Tím tématem byla naše průvodkyně, která byla taktéž velmi intenzivním zážitkem.

ÚTERÝ 17. 10. 2017

Přes noc se někteří vyspali málo, někteří vůbec a my se nalézali v Německu na pobřeží Bodamského jezera, kde na nás čekal trajekt. Cesta trajektem do Kostnice trvala asi 20 minut a někteří z nás si ještě na lodi zakoupili drahé německé kafe, které však bylo jen velmi chabou předzvěstí švýcarských cen. Do německé Kostnice jsme dorazili asi okolo sedmé hodiny ranní, kde nás jako rozcvička čekala procházka po prázdném do mlhy zanořeném městě, ve kterém se v tuto hodinu pohybovali jen popeláři a cyklisté jedoucí do práce. Posledním zastavením v Kostnici byl Husův kámen, odkud jsme následně po rychlém občerstvení na parkovišti pokračovali do Švýcarska směr Rýnské vodopády. Ty jsou pokládány za nejmohutnější v Evropě. A skutečně – jejich velikost byla ohromující. Nejsou ani tak vysoké, jako spíš spíše široké a mohutné.

Dalším zastavením pak bylo hlavní město Švýcarska – tedy Bern. Město, jemuž vévodí němčina, trolejbusy a vedle něhož si dokonce i Brno může připadat jako velkoměsto. Samotný název pochází od medvědů, kteří se ve městě chovají do dnešních dnů a podivně zapáchají. Historické jádro tyčící se nad řekou je zapsáno na seznamu kulturního dědictví UNESCO. Můžete v něm spatřit krásné terasovité zahrady a domy převážně z 18. století, které jsou typické pro svou šedivou barvu a sklepy, do kterých se dá snadno spadnout. V hlavním městě také byla obědová pauza. Pro některé se jednalo o příležitost vytáhnout řízek z domova, pro jiné ochutnat něco tradičnějšího.

Naše další zastavení však bylo až v místě našeho ubytování, tedy vesničce Jaun ve Freiburských Alpách, kde na nás čekala teplá večeře a rovná postel.

STŘEDA 18. 10. 2017

Po vydatné snídani se ve středu ráno celá naše výprava vydala vstříc dalšímu poznávání. Prvním zastavením byl vodní hrad Chillon, který jsme si všichni mohli projít podle libosti. Další přesun, tentokrát již podél břehu Ženevského jezera byl do pobřežního letoviska Montreux. Došlo nám, že ne nadarmo se těmto místům říká: „Švýcarská riviéra.“ Promenádu podél čiré jezerní vody zdobila díla různých umělců. Měli jsme možnost spatřit např. sochu

Freddieho Mercuryho, či sochu složenou z odpadků. Jednou z nejvýznamnějších památek těchto míst je pak tržnice od Gustava Eiffela, tedy od konstruktéra největší pařížské rozhledny.

Posledním a zároveň nejdelším zastavením pro nás ve středu byla Ženeva – švýcarské město s francouzským šmrncem. Myslím, že Ženeva je město mnoha tváří. Klidnou tvář má staré město a jeho úzké uličky. Ruch velkoměsta pak nabízejí velké třídy oddělující staré město a přístav u jezera. Relaxaci a odpočinek na slunko pak nabízí právě onen přístav, kde tryská vzhůru asi 50 metrový gejzír vody. Ženevu jsme také zažili jako město velmi ochotných obyvatel, a to dokonce i v případě, když jsme pár na rande poprosili, aby nás vyfotil.

ČTVRTEK 19. 10. 2017

Dny rychle uběhly a nastal čas návratu ze země hor a tunelů do země knedlíků a piva. Ještě před tím nás ale čekala exkurze čokoládovny, při níž se mi v hlavě neustále přehrávala píseň o Willy Wonkovi. Součástí byla i ochutnávka, při které si někteří (jako já) doplnili cukr v těle a jiní se s výhledem budoucí cesty spokojili jen s očucháváním. Po čokoládovně totiž následovala návštěva sýrárny a malebné středověké vesničky Gruyeres.

Naše předposlední zastavení pak bylo v německy mluvícím městě Lucern, kde jsme bohužel svou francouzštinu museli zanechat sranou. Kromě Kapličkového mostu a několika věžemi je toto město ještě zajímavé svými cenami. Obzvlášť dobře místní obyvatele pobavíte větou: „Dalo by se tady někde dobře a levně najíst?“ Po návštěvě Lucernu jsme ještě krátce zastavili v Lichtenštejnsku – zemi, kde „chcíp pes.“ Pak už jen následoval příjezd do smogem zahalené České republiky. Sbohem úžasné Švýcarsko!

Matěj Sladký, 2.B

Záchodová poezie

V blízké době se toalety našeho gymnázia dočkají kulturního obohacení, v jejich prostorách se totiž objeví úplně první Záchodová poezie.

Jedná se o díla z moderní i časem prověřené, světové i domácí poezie. Vše ve vkusných rámečcích za 55,- z Hornbachu (tímto chceme poprosit, aby zůstaly na svých místech, platili jsme je sami a se slzami v očích). Pokud si čekání ve frontě vstřebáváním poezie, budete pak večer na zábavě v lidáku vypadat děsně intelektuálně. A to se vyplatí.

Obměňovat budeme úměrně našim silám, ale snad často.

S láskou váš **Výbor Záchodové poezie**
(A a B ze 4.B)

Proč jít k volbám?

Spoustu mladých lidí se v dnešní době odmítá jakkoliv zajímat o politiku. Proč by také měli, že? Spousta lidí s kravatou, kteří vedou dlouhé debaty o ekonomii a zadluženosti státu, to nezní příliš zábavně. Když si k tomu člověk přečte pár článků o tom, jak politici kradou a lžou, nevidí jediný důvod, proč by se o tohle měl zajímat. Jaký je tedy důvod se zajímat o něco tak nudného? Jednoduchý. Ze stejných důvodů, z jakých se zajímáte o své blízké, nebo o sebe. Když můžete pomoci (třeba jen pouhým hlasem při volbách), měli byste pomoci a jít volit!

Mladí často rozhodují volby, bohužel ovšem tím, že k nim vůbec nepřijdou. O naši budoucnost nerozhodují politici, ale my sami tím, koho zvolíme. Ať chceme nebo ne, politika nás ovlivňuje. Od ceny másla až po celkovou kvalitu našich životů. Čím více se o tohle budeme zajímat, tím více se poučíme z minulých chyb a budeme se posouvat dál. A ještě jeden důvod, pokud jsem vás do teď nepřesvědčila. Pokud se nebudou zajímat mladí, rozhodnou o naší budoucnosti soudruzi spoluobčané. Ti k volbám určitě půjdou.

Proč by se měli o politiku zajímat i nezletilí?

Jak je zákonem dáno, volit můžou jen lidé starší osmnáct let. Nezletilí do toho zkrátka „nemají co kecat.“ To je fakt! Nebo ne? Zajímat by se měli všichni, komu není ukradená budoucnost naší země, a to nehledě na věk. Protože i nezletilí budou jednou zletilí a budou moci svým hlasem ovlivnit, co se bude v politice dít. Tím nechci nutit každé nemluvně, aby si pustilo politickou debatu a sledovalo dění v politice. Ale všichni by si měli dříve nebo později udělat vlastní názor. Ten je nejdůležitější. A až dovrší osmnácti let, půjdou k volbám s jasným názorem a přesvědčením, že udělali nejlépe, jak mohli.

Ludmila Plevková, 1.B

Plesová vřava

Maloval jsem si to moc růžově. Nečekal jsem to takové. Stalo se to tak rychle... Vše se náhle zvrtno v jediné vteřině, při přípravě maturitního plesu našeho ročníku. Jakmile začali diskutovat obě třídy tehdy ještě třetího ročníku o umístění plesu, pustili se do sebe jako psi na dně propasti bez možnosti úniku.

Byl to pouhopouhý výběr místa a to možnosti byli vlastně jen dvě a to Karlínské fórum nebo Lucerna. Avšak už jen zvolit jednohlasně jednu variantu pro nás byl neskutečný problém. Tento problém byl přirovnatelný snad jen k momentální politické situaci v České Republice. První statečný jedinec odhodlaný započnout diskuzi byl z naší třídy, nebožák. Aniž by stihl doříct myšlenku, byl jeho hlas okamžitě smeten vlnou nevole nejen paralelní, ale i naší třídy. Ale toto nedokázalo zastrašit hrdinné žáky z obou tříd,

ačkoliv jich byla jen hrstka, aby hlásili svůj názor, který poté už spíše připomínal religionistické hlásání o jediné správné víře než o tom, které místo je vhodné a proč. Někteří protestující se začali uchýlovat k vulgarismům. A v tom se to stalo, povstal hrdina! Byl to vizionář, spojovatel národů, všeznalý a osvícený Matyáš. Všem se nám zatajil dech a v očích zaplál už dávno vyhaslý plamen naděje při jeho slovech. Byl to revolucionář a spirituální vůdce ovšem jediné, co to přineslo našima dvěma třídám ignorantů, byla jen inspirace pro propracovanější nadávky, které obohatili o narážky na váhu jeho matky. Jestli jiní byli přehlušeni davem a sražení na kolena, tak on byl zadupán do země a následně přejet autobusem plným dětí jedoucích na odtučňovací tábor.

Nyní jsme byli konečně propuštěni profesorským sborem, který odcházel zlomen a na druhou stranu i pobouřen jakou skvadru idiotů jim rok 2014 do školy naplavil. A rozhořčení vědomím toho, že tato seance naprosto nic nevyřešila. Zatím co odpůrci se vyhrnuli ven ze třídy jako dobytek, co vidí po deseti letech pastvinu. Teprve za nimi se plazili zubožení jedinci, co se odvážili ozvat. I já jsem vyběhl ven ze třídy s touhou po tichu a aspoň kapce vzduchu. Namísto do klidu jsem se dostal do oka bouře.

Všude byl jen zmar a zkáza. Dívky hystericky řvaly, že nemají šaty a oplakávající, že budou muset skrýt svou ohyzdnost pod nákladní auto líčidel. Dva žáci, kteří si vzájemně svými názory o tom, kde by se měl ples konat, se jali svou při vyřešit jako správní gentlemani soubojem. Jeden vyzbrojen hasicím přístrojem a druhý dveřmi od skříňky spolu zápasili na život a na smrt. Zatím co tři žákyně na zemi ukopávaly hrdinu stojícího si za svým názorem, který i přes řeku slz řinoucích se z jeho očí stále křičel: „Lucerna navěky!“ Nenápadně jsem se mezi nimi prosmýkl, vyhnul se genderově smíšené skupince žáků chystajících se přibít misionáře Matyáše na školní nástěnku hned vedle změn v rozvrhu. Otočil jsem se, abych pohlédl na všechn ten chaos a uvědomil si, že tohle divadlo je jen začátek, načež jsem s úsměvem vyšel ven ze dveří našeho karlínského ústavu.

Jonáš Sýkora, 4.B

Veganská výzva – Rozhoduj srdcem

Jsem si vědoma toho, že vegetariánství a veganství patří mezi kontroverzní témata a ne každý o tom chce slyšet. I přes to jsem se však rozhodla článek napsat a doufám, že vám nebude proti srsti si ho přečíst a dát tomuto tématu alespoň na chvíli šanci.

V posledních letech se o vegetariánství a veganství mluví čím dál více a lidem význam těchto slov nebývá cizí. Pro případ, že by zde byl však někdo, kdo o tom slyší poprvé, vám pojem zkráceně vysvětlím. Vegetariánství a veganství jsou diety, jejichž základem je omezení či úplné vyloučení živočišných produktů z jídelníčku. Vegetariánství je takovou dá se říci slabší formou. Jedná se zde o vyškrtnutí “pouze” masa. Za to u veganství člověk přestane užívat všechny živočišné produkty (mléčné výrobky, maso, med,...) a to často nejen v jídelníčku, ale také v dalších oblastech užití (čistící přípravky, oblečení,...). Každý má svůj důvod, proč se pro takovou změnu rozhodnout. O tomto tématu bych se mohla rozepsat podrobněji, ale tímto článkem jsem chtěla spíše poukázat na nadcházející událost Srdce rozhoduje/Rozhodujeme se srdcem. Jedná se o událost zaměřenou na ekologii, naše

zdraví, zacházení se zvířaty a dopad naší spotřeby na planetu. Nabízeny jsou dvě výzvy, kterých se můžete od 1. listopadu zúčastnit. První, reduktariánská výzva, se zaměřuje na postupnou redukci spotřeby a na změnu životního stylu s ohledem na přírodu. Druhá, veganská výzva, se zaměřuje na vyškrtnutí živočišných produktů z jídelníčku.

K oběma výzvám je rozepsaný plán i s potřebnými informacemi. Můžete se touto akcí inspirovat či se přímo zaregistrovat do jedné z výzev. Všechny potřebné informace naleznete na internetových stránkách www.srdcerozhoduje.cz. Já osobně jsem přes rok vegetarián a tuto výzvu beru jako příležitost k dalším změnám.

Nikola Lásková, 3.A

Jak ušetřit na střední škole

1. Přestat si hrát na gurmána

To, že poznáte bílé víno od červeného, z vás nedělá znalce, tak odhodte to kvalitní víno, jehož etiketu nejste ani po hodinách francouzštiny schopni přečíst, a za které a mnoho podobných maximálně utratíte své úspory na to se odstěhovat od rodičů. Zajděte si do potravin u vietnamců, tam pořídte jeden litr krabicového vína za čtyřicet korun, nebo ideálně vína v dvoulitrové pet-lahvi za dvacet devět a pijte to přímo z ní vzhledem k tomu, že víno co pijete je stále kvalitnější než vaše znalosti ohledně jakéhokoliv pití alkoholu.

2. Nekupovat si jídlo

Ačkoliv to zní poněkud radikálně, tak realita je jiná. Neznamená to rozhodně nejíst ve škole, ale spíše být schopen si zvládnout udělat nějakou nízkorozpočtovou svačinu. Jako například rohlík se sýrem, které vám včera nakoupila maminka, potom co prohodila pár slov o tom, že jste k ničemu. Rohlík ovšem doporučuji bez másla, tedy jestli dům vaší rodiny nemá aspoň 3 patra a už v dětství jste jezdili na odstrkovadle značky BMW, nebo nechcete prodat svou už tak opotřebovanou ledvinu. Rozumíme, že i čas je pro studenta žijícího bohémským životem nedostupnou věcí, ale přeci jen když už přijdete v pondělí večer posilněn krabicovým vínem, není takovou překážkou zkusit udělat si takovouto provizorní svačinu, i přes to že jste schopni spálit i čínskou polívku. Ale ano, i přes veškeré toto snažení bude vždy ta bageta nepochopitelně nazvána Golf vypadat chutněji než to, co stvoříte vy.

A co si budeme nalhávat, když budete jíst ve školní jídelně, také vám to ušetří slušnou částku, i když vaše břicho zůstane i tak dost často prázdné. Ale i tomu se dá předejít nám všem dobře známým chlebem ze školní jídelny, který vám vždy přijde vhod, když jste si zapomněl objednat. A proto vám teď na ták naservírovali lososa s houbami. Při čemž obojí nejíte a ani ti co to obvykle jedí, se při pohledu na TU věc odmítají stravovat. Pokud ani to nepomůže, jděte snad už jen prolézat popelnice za supermarketem. No co, Dumpsterdiving je v dnešní době velmi populární a spousta lidí myslí, že to i zachraňuje planetu.

3. Šetření na oblečení

Tímto bodem ovšem není myšleno se v listopadu promenádovat ulicemi Karlína v croptopu a šortkách, ale raději zajít do „sekáče“ či jiného malého obchodu, ve kterém to je cítit podobně jako v bytě vaší babičky. Kde seženete od latexových kalhot za stovku přes trika s Pokemony až po zimní kabátek za tři sta, co nosila Barbara Straisand a to jen dvakrát za dobu jeho vlastnění. Nebo jednoduše jen nekupovat „ty skvělé trička co mají v HMku za osmdesát korun, která vydrží bez trhliny přibližně dva týdny. Stejně tak můžete vynechat sako od Armaniho, které stejně do tří dnů potřísníte krabicovým vínem, protože neumíte pít z kartónu nebo svou krví při snaze rozříznout již zmiňovaný rohlík.

4. Levnější kouření (pokud kouříte)

Nikdo vás nenutí přestat kouřit, jen i na tomto se dá snížit spotřeba a hlavně cena. Nejsnáze se buď dá namísto úhledných prefabrikovaných cigaret kouřit balené, ale člověk se musí smířit s tím, že z počátku, který může trvat od pár dnů až do pár let, že vámi ubalené cigarety budou vypadat, jako byste je zapomněli vyndat z kalhot a pak je strčili do pračky. Tento problém se dá sice vyřešit baličkou, ale tím v očích ostatních kuřáků co se vymanili ze spárů prefabrikátů, jen klesnete.

Další variantou jsou dutinky, ale zde narážíme na problém stejně jako u balených, že pokud nemáte jednu z potřebných propriet, tak máte smůlu. Mnoho kuřáků také utrácí vyšší částku za ochucené cigarety, ale to si rovnou můžete do cigarety nakapat sirup a nechat ho uschnout na topení. A pokud se vymlouváte, že pak přijdete o ten požitek z prasknutí kapsle s příchutí, tak to mohou ideálně zastoupit bouchací kuličky a následné volání záchranky.

5. Pracovat

Ano, je to k nevíře, ale i tak se dá zmenšit vaše míra zadluženosti, vzhledem k tomu, že už dlužíte celé rodině a dost možná i bezdomovci od vás z ulice. Brigády si většinou nacházejí mladí buďto přes své movité rodiče či známé, díky čemuž pak končí na místech, o kterých nevědí vůbec nic a ani na ně nemají jakoukoliv kvalifikaci, nebo naopak v řetězci korporátní firmy, kde dělají za padesát korun na hodinu a pokud zde vydrží ještě dva roky, a tak se jim zvedne plat na padesát dva korun. Tak neváhejte a jděte obvolávat příbuzné, aby i oni zjistili, že jste všechny peníze po babičce propili.

Zjednodušeně, je mnoho způsobů jak vyžít s kapesným od maminky a dalšími minimálními příjmy tak, že sice budete stále nižší nižší třída i mezi studenty, ale aspoň až zase nebudete jíst jídlo ze školní jídelny, aspoň si budete moci zajít koupit dva rohlíky.

Jonáš Sýkora, 4.B

Candát

Měsíční svit dopadal na lesknoucí se hladinu Drewmoorského jezera a vykouzil na něm dokonalý odraz sebe sama. Vysoké rákosí se uklánělo až k vodě a vytvářelo opevněnou hradbu kolem jezera.

Starý rybář Swennson sedával jako vždy na skládací židli a nahazoval prut. Vlasec s sebou mrštně švihl o vodní hladinu a nástraha zmizela pod vodou. Jak však běžel čas, Swennsonovi se začaly dělat mžitky před očima. O nástrahu neťukla ani plotice a proto nebylo divu, že se mu chtělo spát. Jestli po tak dlouhé době přijde domů bez úlovku, manželka mu zase vyhubuje.

„Kde jsi zase byl ty plešatej dědku?! Zase na rybách?! Já bych se ani nedivila, kdyby ses tam jednou utopil!“, křičela na něj včera.

„Bába jedna praštěná“, ulevil si Swennson a naslouchal kuňkání žab.

Najednou se vlasec napjal. Swennson vyskočil na nohy a chopil se prutu. Netrvalo dlouho a přesvědčil se, že chytil pěkného candáta.

Při prohlížení tohoto krasavce neslyšel blížící se kroky za ním.

Poté projel Swennsonovým trupem naleštěný nůž. Starý rybář zachrchlal, jeho košile mu nasákla krví a změnila se z černobílé na purpurově rudou. Muž za ním se zašklebil, vytáhl ostrou čepel z rány a zasadil ji tam znovu, tentokrát hlouběji. Swennson se bez dechu zhroutil na zem vedle svého candáta. Záhadný muž zvedl jeho tělo ze země a hodil ho na dno Swennsonovy loďky, kterou poté nožem prorazil. Plavidlo začínalo nabírat vodu a za chvíli se potopilo i se svým majitelem do temné hloubky. Muž za ním hodil i starcův prut, který už nikdy neuviděl světlo. Pro ležícího candáta se shýbla vrahova ruka. Muž si odnášel svou kořist domů. Pro paní Swennsonovou.

Jakub Jedlička, 1.B

Já

Každý z nás má svůj osobní svět. Pro každého to slovo znamená něco jiného. Každý má svoji osobní bublinu, která je naplněna určitými věcmi, lidmi a posláním. Každý z nás má svoje vlastní názory, svoji osobnost a svoje vnitřní já. Každý má ten tichý hlásek v hlavě, který mu našeptává, co by vlastně měl nebo neměl dělat. Já osobně s tím hláskem vedu opravdu časté a velmi vášnivé diskuze. Můj úsudek je ovlivněn převážně srdcem a momentálními pocity, kdežto ten jeho si zachovává jistou racionalitu.

Naše debaty většinou probíhají asi nějak takhle:

„Jsi blázen? Nemůže se ti líbit.“

„Ale proč ne? Vždyť je tak sladkej!“

„Podívej se na ty jeho děsivě pronikavý oči, mastný vlasy a arogantní výraz!“

„Ach, ty jeho dokonalý oči, ve kterých bych se ztratila... ty havraní vlasy a ta sebejistota, která z něj číší.“

„Mluvíme o tom samém člověku? Sundej si na chvíli ty růžový brejle a podívej se na to s chladnou hlavou.“

„Když... jak se na mě usmál a jak se mi hluboce zadíval do očí...

Musí ke mně něco cítit.“

„ Usmál se, protože jsi při zírání na něj pravděpodobně vypadala, jako naprostej idiot. A vzhledem k tomu, jak je vysoký. Jak můžeš vědět, jestli ti koukal do očí anebo do výstřihu? Já bych sázela spíš na to druhý.“

„Ach jo... jsi tak neuvěřitelně pesimistická!“

„A ty se chováš, jako nějaká naivní zamilovaná puberťačka!“

„Huu... já jsem naivní zamilovaná puberťačka. A ty jsi jenom nějaký divnej hlas v mojí hlavě, takže radši zmlkni.“

„Jsi blázen.“

„Jo to jsem, když se tady bavím sama se sebou!“

Takhle nějak probíhají moje vnitřní debaty. Neříkám, že to není trochu ujetý. Samozřejmě, že je. Ale vzhledem k tomu, že jsem většinu svého života strávila v divadelním a uměleckém prostředí, tak musím být (aspoň z nějaké části) trochu střelená. Co si budeme povídat, tahle skupina lidí nazývajících se umělci to většinou nemůže mít v hlavě úplně v pořádku. Tím samozřejmě nechci nikoho urazit a už vůbec nechci tvrdit, že takové prostředí není v jistém směru inspirativní a obohacující.

Řekla bych, že ač se člověk považuje za sebenormálnějšího, ať už je vědec, profesor, matematik, nebo co já vím, právě zmíněný umělec, každý má v hlavě svůj hlásek a vede s ním debaty podobného typu. A tématem těchto rozsáhlých a nekonečných hovorů vůbec nemusí být jen láska. Já se například sama se sebou dokážu bavit naprosto o všem. Občas se přistihnu, že debatuju o smyslu života, nebo třeba o tom, kam se mi sakra schovala druhá ponožka.

Nevím, jestli je přesné ho nazvat svědomím, protože většinou je to právě on, který vám našeptává udělat, něco naprosto špatného a neuváženého. Ale občas je to i ten, kdo vám připomene, že byste se měli držet nohama na zemi.

Je nepopiratelnou součástí každého z nás a je jen na nás, jak moc se jeho radami budeme řídit.

Podle mého názoru má svědomí úlohu trochu jiného rázu. Je to taky jistý druh vnitřního hlasu, ale já bych ho spíš popsala, jako šíravý pocit, který nám jasně dává najevo, že jsme udělali něco špatně. Popsala bych ho jako určitou formu signálů, které se projevují většinou špatným pocitem v břiše, bolestí hlavy, nebo jinými fyzickými příznaky. Pro mě osobně je to něco jako malý červený majáček, který se rozbliká a roztočí v případě, že se mu zrovna nelíbí něco, co jste udělali.

K jeho umlčení vám zbývá prostě buď ho ignorovat, ale na to člověk musí mít pořádné nervy a žaludek, nebo se prostě poddat a napravit vaši chybu, nebo rozhodnutí.

Vlastně ani nevím, jestli se má cenu se věcmi podobného charakteru zaobírat, ale divadlo a obecně život mě naučil jednu věc, že jestli chcete být úspěšní, jestli chcete něco tvořit a snažit se pochopit druhé, tak musíte znát nejdřív naprosto každý detail sama sebe. Svého vnitřního já, musíte počítat s tím, že váš hlásek v hlavě a svědomí prostě neumlčíte. Nezbyvá vám tedy nic jiného, než zohledňovat názory těchto dvou hlasů a řídit se (aspoň z části) jejich úsudkem.

Zvláště pro mě v mém věku je opravdu těžké občas zachovat chladnou hlavu a řídit se fakty a ne pocity. K mé přirozenosti patří být přehnaně emocionální, nevyrovnaná a občas přecitlivělá. Víím, že mi chybí ještě spousta zkušeností a že nemá cenu ohledně mého já

dělat žádné závěry, protože se ještě bude dlouho vyvíjet a stokrát se změnit. Ale i tak si myslím, že znalost sama sebe je opravdu důležitý aspekt ke spokojenému životu.

Právě díky této jisté naivitě a nevyspělosti mých názorů také nemůžete brát nic z toho, co jsem tady řekla, úplně vážně. Je to prostě jen můj nynější pohled na věc a také jedna z těch věcí, o které poslední dobou často uvažuji a chtěla jsem se o ni podělit.

Rozálie Matějková, 2.B

Noc

Každý den brouzdá po světě jako bez duše. Krásný úsměv, jenž mu zdobil kdysi tvář, upadl do zapomnění. Laskavá slova se skrývají pod povrchem a zanechávají po sobě prázdnotu zaplňující se zlobou a obavami. Ublížil mu někdo? Jeho mysl je plná myšlenek skákajících jedna po druhé, ale ústa nepromluví. Snaha usmát se již dávno přešla. Síla zvládnout to sám ho nechala tápat v hloubkách. Vidí, že to také cítím? Vnímá, že si všímám? Ví, kolik námahy mě stojí nejtít ho obejmout a setřít jeho starosti? Nevidí mě.

Dívám se na tu osamělou tvář. Nabývá smutku, obav. Jiskřička v jeho očích se zaleskne, když promlouvá. Jemné vrásky kolem očí se vždy zformují, když se mu podaří zvednout koutky úst do úsměvu. Vidím, jak se snaží soustředit svou mysl. Cítí se ztracený. Bezradnost ho začíná ovládat. Přeje si být sám, ale s lidmi. Samota ho pronásleduje domů, kde získává kompletně navrch. Nyní ví, že je zbytečné cokoli skrývat. Už nemusí být silný, pro ostatní. Teď si může dovolit prožít své vlastní emoce. Kéž by věděl, že není sám. Svět není tak krutý, jak se zdá. Já tady pro něj vždy budu, i když se to nikdy nedozví.

Kráčí po noční ulici, míjejí ho zamilované dvojice a jediné, nač dokáže myslet, je prázdnota, kterou cítí. Světla se odráží na mokřém chodníku, v oknech zatažené závěsy skrývají tajemství domovů a ptáčci zalézají do svých úkrytů. Auta se klidně a ulice se pomalu tiší. Ví, že půlnoc se blíží. Zářivý měsíc mu svítí na cestu. Prochází loužemi, ale je mu to jedno. Nejde vstříc žádnému cíli. Proplouvá temnotou chladné noci. Městem panuje ticho jako před bouří. Něco důležitého se dnes stane. Jeho život se změní.

Nedokážu spát. Musím se jít projít, protože pořád myslím jen na něj. Nejsem schopna se soustředit. Temné ulice mě děsí. Přitáhnu si k sobě kabát a z neznámého důvodu se cítím v trochu větším bezpečí. Vítr mi rozcuchává vlasy, listy na stromech šustí s odporem a na ulicích se lidé schovávají do neosvětlených domovů. Na čelo mi dopadá první kapka, studená a prudká připomínka jeho smutku. Cítím to, co cítí on. Déšť to ví také. Celý Vesmír pláče s ním. Co jen se mu přihodilo? Touha pomoci mu, mě mnohdy ovládne, přes můj racionální rozum. Je to správné?

Osamělost ovládá jeho směr. Nikdy na těchto místech nebyl. Světla provázejí jeho cestu, ale i ta už poblíkávají. Jeho oči se pomalu zavírají, ale on pořád pokračuje. Ztrácí rozum, smysl a chuť k životu. Hvězdy se na něj usmívají, jako by mu vyprávěly příběh. Zastaví se, aby si ho vyslechl. Měsíc v hlavní roli, hvězdy jeho děti a noční obloha jako svět plný štěstí. Bude mít stejný příběh?

Anna Kováčová, 3.A

Lehký letní větřík si směle razil cestu Pernerovou ulicí, přičemž si pohrával s korunami smaragdově olistěných akátů. Za těmito stromy stály vysoké, staré domy, které byly napohled zpustlé a bez nájemníků. To však bylo pouze zdání. Pár holubů s nafialovělými křídly a zelenými náprsenkami usedl na nádherně zdobenou římsu a pustil se do veselého švitoření. Drobnými očky házeli ptáci ustrašené pohledy kolem sebe, načež při každém zatroubení auta zdvihali perutě. Kdesi pod nimi se po chodníku procházela stará žena, a když je spatřila posedávat na římse domu, zdvihla k nim hůl a cosi zaklela. V pozadí toho všeho vysvětlovala paní učitelka Maková fyziku.

„Předpokládám, že se mezi Vámi najde někdo, kdo mi řekne vzorec, podle kterého vypočítám průměrnou rychlost. Že ano, Davide?“ David stočil pohled od okna k paní učitelce a dost neobratně ze sebe vysoukal odpověď. Maková se s jeho odpovědí spokojila a zároveň ho napomenula, aby příště dával pozor.

„Fyziku se koukáním z okna nenaučíte. A nemyslete si, že jsem neviděla ten papír pod Vaším sešitem! Buď ho teď složíte do tašky, nebo si poletíte k těm svým holubům.“ Letět k holubům, pomyslel si David. Roztáhnout křídla, nechat vše zlé za sebou. To by se mi líbilo...

David byl podivný chlapec. Nebo se to o něm alespoň říkalo – on sám si podivný vůbec nepřipadal. Mnoho lidí znervózňují početné kolektivy, tak proč ne jeho? Proto nejradši volil samotu, do které se uzavíral před ostatními spolužáky jako do šnečí ulity. Nejčastěji jste ho mohli vidět, jak vyhlíží z okna na svět venku a cosi si píše a kreslí do linkovaného bloku. Když jste se ho ale na něco v té chvíli zeptali, zakryl rukou blok a vystrašeně začal cosi blekotat. Jediný, s kým se dal kdy do řeči, byla Renesmé – okouzlující dívka pocházející z francouzského Montignaku. Měla nádherný, souměrný, opálený obličej a nad drobným nosem dvě azurové oči. David pro ni psal básně a různé poetické texty se zamilovaným podtextem – Renesmé se to hodilo, když urychleně potřebovala napsat slohovku na češtinu. Už jenom proto mu pořád namlouvala, že k němu *něco* cítí. A to byl důvod, proč při hodině fyziky pozoroval svět z okna – hledal inspiraci k závěrečným veršům. Slova ho však stále nenapadala. Proto si s sebou vzal psací blok i na oběd k osamocenému jídelnímu stolku. V polovině talíře ho konečně navštívila múza a vnukla mu nápad. David odložil tužku a přelétl očima své dílo – dokonalé! Vzápětí rychle opustil jídelnu a vrhl se ke dveřím ven. Nedbal napomenutí paní Makové a nezavřel za sebou dveře. Fyzikářka si utrápeně povzdychla a nechala průvan, ať zavře dveře za ní.

David věděl, že polední pauzu tráví Renesmé venku, a proto ji sem přišel hledat. Park se starými stromy – není lepšího místa na recitaci milostné básně, pomyslel si. Vzápětí uviděl její červenou mikinu, skrývající se za kmenem platanu. Začervenal se, nahlédl za šedý strom a uviděl ji. Sice k němu stála zády, ale nemohl se splést. Byla to Renesmé a líbala nějakého frajera z kadeřnické školy. David se musel zachytit stromu, aby neupadl. Nemohl uvěřit tomu, co viděl. Taková chytrá dívka a zahazuje se s tímhle... Kluk si ho všiml a uškříbl se na něj. To už Davida vytočilo. Roztrhal papír s verši na malé cucky, které se snášely na zem jako sníh. Poté se od páru nakvašeně odvrátil – nechtěl s ní mít už nic společného.

Zradila ho. Ona, kterou zbožňoval. Copak jí nebyl dost dobrý? Nedával jí snad najevo svůj zájem?! Když došel ke konci chodníku, zapomněl se dokonce rozhlédnout. Teď mu to bylo jedno. Až v polovině přechodu si všiml, že se k němu zprava řítí Opel. Nestihne zabrzdit, pomyslel si. Ale už bylo pozdě vrátit se...

(Pokračování příště)

Jakub Jedlička, 1.B

Under the stars

Walking alone in lonely streets,
forgetting hunger and other needs.
Thinking on the taste of your lips and tongue,
honey, together, we'll be forever young.

You should regret the day you kissed a poet in the dark,
on your bed and home, skin and heart, he left there his mark.
You should hate the day you kissed a poet in the dark,
now he's gonna beg and please and lock you in his heart.

I'll love you till my breathing stops,
feeling warm tear as it drops.
Here under the stars that shine,
never forget the love till I die.

Darling, you're my life, my sun and air,
our love is different, wild and rare.
They say to kill your darlings, they say we're done,
but they don't see, you're the reason for what I've become.

You're being wild in our darkest times,
i tried to find a power, my inner fire.
Never succeed, never knew,
how could I live without you.

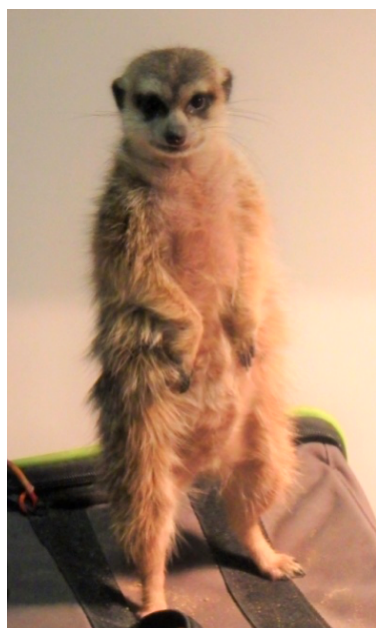
Daniel Vašák, 2.B

Cesta kolem světa začíná v Lysé n. Labem

Existuje několik způsobů, jak poznat přírodu celého světa, ale pouze jeden z nich zabere jenom den – navštivte výstavu Exotika. Letošní rok to bylo již podesáté, co se díky chovatelům z České republiky změnilo výstaviště v Lysé nad Labem na ráj exotických zvířat. Podle informací pořadatelů budou hlavními aktéry jubilejního ročníku vzácné kočkovité šelmy – koťata černého levharta jávského a sněhobílého tygra bengálského, které doprovází dospívající pár afrických lvů pustinných. Kromě nich však nebudou chybět mnohem menší a méně nebezpečnější tvorové, například okrasní bažanti a holoubci, pestré barevné akvarijní ryby, hbité ještěrky či tropické druhy afrických zlatohlávků.

Tradiční součástí celostátní výstavy exotické fauny a flóry, která se koná ve dnech od 25. do 29. října, bude také soutěžní hodnocení drobných exotů, malých papoušků, barevných kanárů a jejich kříženců a také agapornisů. Netradičním příspěvkem bude i výstava Českého klubu chovatelů korel. *Imigrant z Austrálie – lori mnohobarvý*

Surikata: „Já tu jsem také“

Protože konání výstavy se kryje s uzávěrkou Karlínských listů, více informací z „místa činu“ se dozvíte v příštím čísle našeho časopisu. Že byste si neměli nechat ujít tuto akci, dokládají fotografie loňského ročníku Exotiky, kde bylo k vidění několik opravdových skvostů. Například se zde objevil endemický papoušek ara kaninda, který se vyskytuje pouze na malém území v Bolívii. Barevné turako Livingstonovo používá zase speciální barviva s obsahem mědi, která mu zbarví peří do zelena a purpurova. Byly to z mnoha dalších i želvy ostruhaté, které si vydobyli místo třetí největší želvy s maximální váhou okolo 90 kilogramů.

Zbývá dodat, že stejně jako loni se i tentokrát v roli moderátora objeví známý český herec Jakub Kohák.

Na této ojedinělé akci se setkáte, jak s rozmanitou faunou z celého světa, tak budete mít možnost navštívit burzu se zvířaty a rostlinami nebo stánky s odbornou literaturou či občerstvením.

Želvy ostruhaté se vyskytují v nehostinných pouštích Sahelu

V příštím čísle našeho časopisu se dozvíte, jaká překvapení přichystali organizátoři výstavy letos. A že jich nemá být málo!

Jakub Jedlička, 1.B

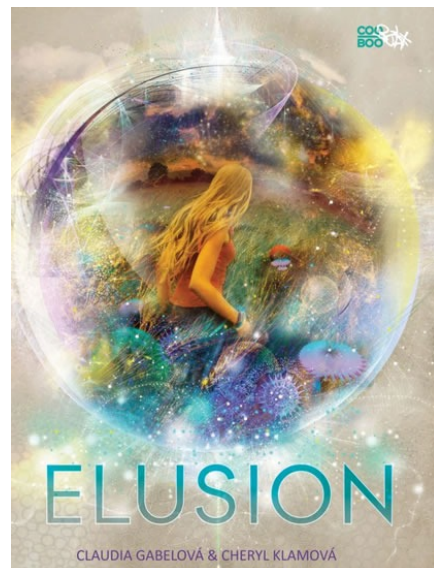

1. Knihy

- **Elusion** (Claudia Gabel)

Děj: Příběh se odehrává v budoucnosti, kde se právě dostává do prodeje nový vynález umožňující vstup do skvělé virtuální reality. Lidé se mohou ocitnout ve Vesmíru nebo například v krásném lese plném zvířat, což už v jejich reálném světě není kvůli znečištění možné. Vynález se zdá být zpočátku bezpečný a využívají ho téměř všichni. Avšak Regan, dcera tvůrce tohoto vynálezu, později zjišťuje, že si virtuální realita bere svou daň.

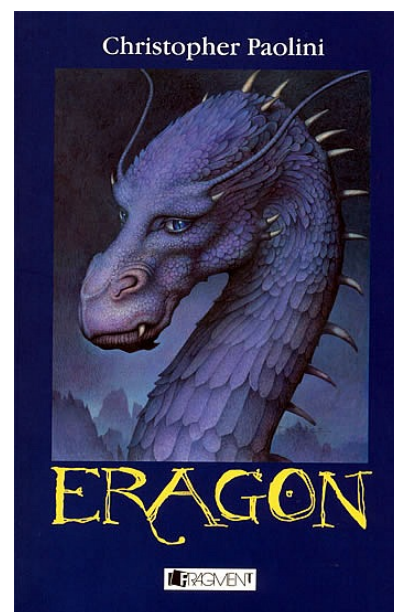
Názor: Stejně jako u většiny knih (hlavně tedy u Sci-fi), i u této obdivuji autorku a její schopnost skvěle popsat její knižní svět a zasvětit nás do jeho dění. Elusion je první kniha o virtuální realitě, kterou jsem zatím přečetla a musím říci, že se mi vážně líbila. Také mě však trochu rozhodila. Svět v knize se mi totiž zdá jako náhled do naší možné budoucnosti.

- **Eragon – Odkaz dračích jezdců** (Christopher Paolini)

Děj: Hlavním hrdinou této knihy je farmářský chlapec Eragon, který v lese najde dračí vejce, z něhož se později vylíhne dračice Safira. Tím se z Eragona stane dračí jezdec a to obrátí jeho život vzhůru nohama. Začne používat kouzla, bojovat a stávat se symbolem naděje. Společně se Safirou se vydají na cestu královstvím, jehož král a jeho spojenci jsou schopni čehokoliv.

Názor: Poprvé jsem se s Eragonem setkala v jeho filmové verzi, která mě zpracováním moc nezaujala, a proto jsem po knižní verzi sáhla až po pár letech. Kniha, jak už to většinou bývá, se rozhodně s filmem nedá srovnávat. Děj je poutavý od začátku až do konce a nejen díky starověkým slovům velice zajímavý. Určitě doporučuji si knihu přečíst nebo si ji poslechnout jako audioknihu čtenou Martinem Stránským.

- **Imámová dcera** (*Hannah Shah*)

Děj: Příběh je vyprávěn z pohledu mladé Hannah Shah, která žije se svou pákistánskou rodinou v Londýně. Její otec je hlavou muslimské komunity a mezi všemi je velice váženým mužem a vzorem dobrého otce i manžela. Za dveřmi rodinného domu je to však krutý muž, který se nezdráhá vztáhnout ruku jak na manželku, tak na svou malou dceru. Hannah trpí již od svých šesti let a v dospívání si začíná svou situaci více uvědomovat a přemýšlet nad jejím řešením.

Názor: Obvykle tento typ knih nečtu a ani nijak nevyhledávám, ale po dvou doporučeních jsem se k přečtení nakonec odhodlala a můžu říci, že toho rozhodně nelituji. Dokázala mi v jistém smyslu otevřít oči. Více jsem si uvědomila, co se může v rodinách dít a čeho bychom si měli opravdu vážit.

Nikola Lásková, 3.A

- **Smrt v oblacích** (*Aghata Christie*)

Blíží se období zimy a pití teplých čajíčků v posteli s detektivkou po boku, z tohoto důvodu jsem si nemohla odpustit a musela jsem se vrhnout do mé oblíbené činnosti – psaní blogu či recenze.

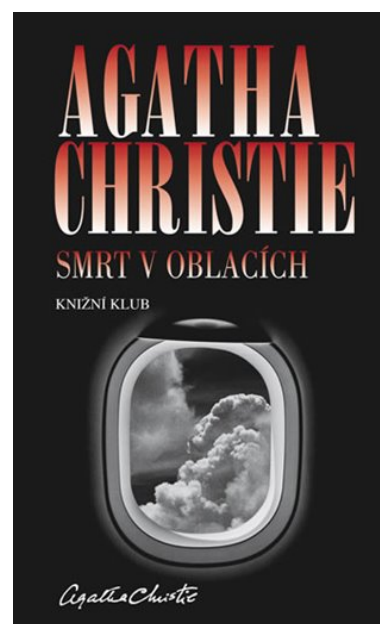
Název této knihy nepatří mezi špičky autorčiných děl, ale stále patří mezi pozoruhodné a dech beroucí díla, u kterých si jen na konci uvědomíte, co jste vlastně četli.

Jak už název nepřímo naznačuje, vražda se odehrála na palubě letadla, kde se nacházel i světoznámý detektiv, kterého si každý představí, když se řeknou slova: „Francouzština“ a „knírek,“ a to Hercule Poirot (který měl v době vraždy problémy s *l'estomac*). Na palubě letadla byla zavražděna známá lichvářka madame Giselle, která byla zabita velmi atraktivním až bizarním způsobem vraždy – otrávenou šípkou, která se velmi podobala vose, která se před vraždou záhadně objevila na palubě v průběhu letu.

Nebýt nalezením šípky, celá paluba by si myslela, že to je práce vosy, ale když se ví, že to byla vražda? Motiv a příležitost měl každý z cestujících, ale kdo z nich to konkrétně byl?

Příběh knihy je velmi složitý a odpovědi se nacházejí v prostých maličkostech a v jednoduchých otázkách, kterých čtenář velmi často přehlídí, z toho důvodu, když všechny věci vyplují napovrch, čtenáře fascinuje propracovanost a genialita příběhu. I nepatrný moment po dočtení a zavření knihy bude čtenář nadále uchvácen...

Podle mého názoru, byl konec knihy napsán tak geniálně, že i teď, v momentu kdy si vzpomenu na tuto pasáž se nezabráním úsměvu díky rafinovanosti a slovní léčce, kterou náš detektiv připravil na našeho vraha...

Sofie Mokrá, 2.B

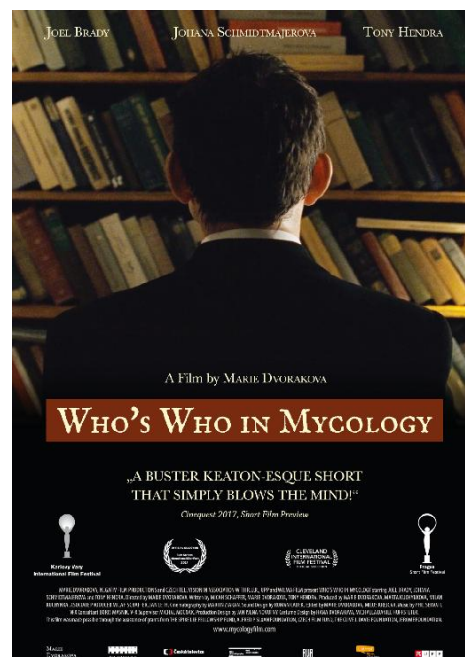
2. Filmy

- Who's Who in Mycology / Kdo je kdo v mykologii**

Česko/USA, 2016, 15 min

Film Marie Dvořákové *Who's Who in Mycology* je nejen držitelem mnoha festivalových cen (KVIFF, Palm Springs ShortFest, Prague Shorts), ale také studentského Oscara pro rok 2017. Zatím posledního studentského Oscara pro nás získal Jan Svěrák za film *Ropáci* (1989), ale i přes četné nominace je ten letošní teprve naším druhým studentským.

Marie Dvořáková, režisérka, scénáristka a producentka snímku, vystudovala režii na FAMU, dále pak Tisch School of Arts v New Yorku, nyní působí jako programová ředitelka českého centra v NY. Sama o filmu říká: „Chtěla jsem odvyprávět příběh, který se sice odehrává v malé místnosti, ale přitom se jedná o největší dobrodružství, které si lze představit jen ve filmu.“

Tento koprodukční snímek České televize můžete legálně a zdarma zhlédnout na iVysílání ČT.

Ester Valtrová, 3.A

3. Výstavy

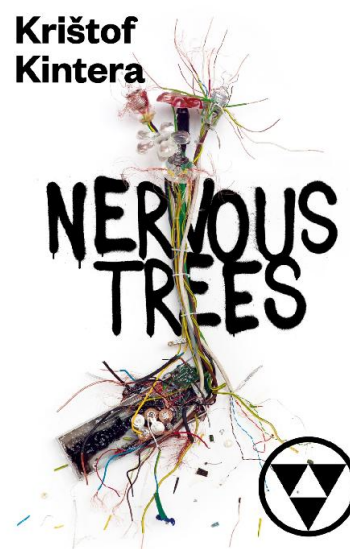
- Křištof Kintera: Nervous Trees**

Galerie Rudolfinum, 7.9.2017 – 26.11.2017

Výstava Křištofa Kintera, v Galerii Rudolfinum, je 100. výstavou od jejího založení v roce 1994. Mapuje posledních pět let Kinterovy tvorby přes již dříve vystavené projekty až po ty úplně nové.

Křištof Kintera vystudoval Akademii výtvarných umění v Praze a Rijksakademie van beeldende kunsten v Amsterdamu. Je spoluzakladatelem experimentální divadelní skupiny Jednotka a autorem výtvarné koncepce každoročního festivalu 4+4 dny v pohybu. V roce 2011 vytvořil v Praze pod Nuselským mostem *Memento mori*, pomník věnovaný sebevrahům.

Nervous Trees je výstavou, která návštěvníkům nabízí jak malé objekty v podobě desítek kreseb, tak i například, veřejnosti již známý, Public Jukebox. Další součástí expozice jsou Nervous Trees, po nichž je výstava pojmenována, nebo tzv. laboratoř, kde návštěvník nahlíží na průběh tvorby instalace Postnaturalia. V této místnosti je také možné premiérově zhlédnout film *Hands – Tools of Brain*, což je časosběrný záznam rukou v ateliéru, které tvoří i ničí, aby nakonec přivedly

na svět jednotlivé prvky budoucích instalací. Výstava nabízí mnohé další a k návštěvníkovi je vlídná i tím, že mu dává možnost být součástí jí samé.

Vstup na výstavu je zdarma.

Ester Valtrová, 3.A

4. Akce

• FilmBrunch Aero

Probouzím se do dalšího sychravého nedělního rána. Nasedám na městskou hromadnou dopravu směr Ohrada. Ze zastávky mě s přáteli čeká pětiminutová procházka do kina Aero. Kino je schované ve dvoře mezi pár činžáky. Je kolem jedenácté hodiny.

Na baru vyndám z kapsy sežvýkanou stokorunu, nakonec si řeknu o filtrovanou kávu, džus a míchaná vajíčka. Sedneme si ke stolu, spíše než slova se ozývají zvuky vzdáleně se podobající spokojenému mlaskání. Těsně před dvanáctou kupujeme na pokladně lístky na projekci, která v poledne začíná.

Jako většina návštěvníků, doslova, za pět dvanáct ještě běžíme na toaletu. Poté si již sedneme v sále, kde nejsou místa číslovaná a rozhodně to tam nevypadá jako v multikině, což jen přidává na příjemné atmosféře.

Po druhé hodině film končí, a tak spokojeně, přejedeni a plní dojmů z filmu, odcházíme zpět do sychravého počasí...

Filmbrunch v kině Aero probíhá každou neděli od 10:30, pokud není uvedeno jinak.

Ester Valtrová, 3.A

Pozvánka

Chtěli byste znát všechna tajemství, která se skrývají za stvořením divadelní hry? Pokud vaše odpověď zní ano, jste tu správně. Divadelní soubor Ty-já-tr / Štronzo vás vezme do zákulisí na nacvičování představení. Dozvíte se pár perliček, které se ukrývají za zkouškami, generálkami a premiérami. Zjistíte, že profese herce, režiséra nebo třeba autora, není tak lehká, jak se zdá, a uvidíte na vlastní oči všechna úskalí divadelního prostředí. A jestli si myslíte, že všechno tohle znáte a nemůže vás nic překvapit, tak se s námi můžete zasmát nad tím, jaká je to občas námaha takovou hru stvořit.

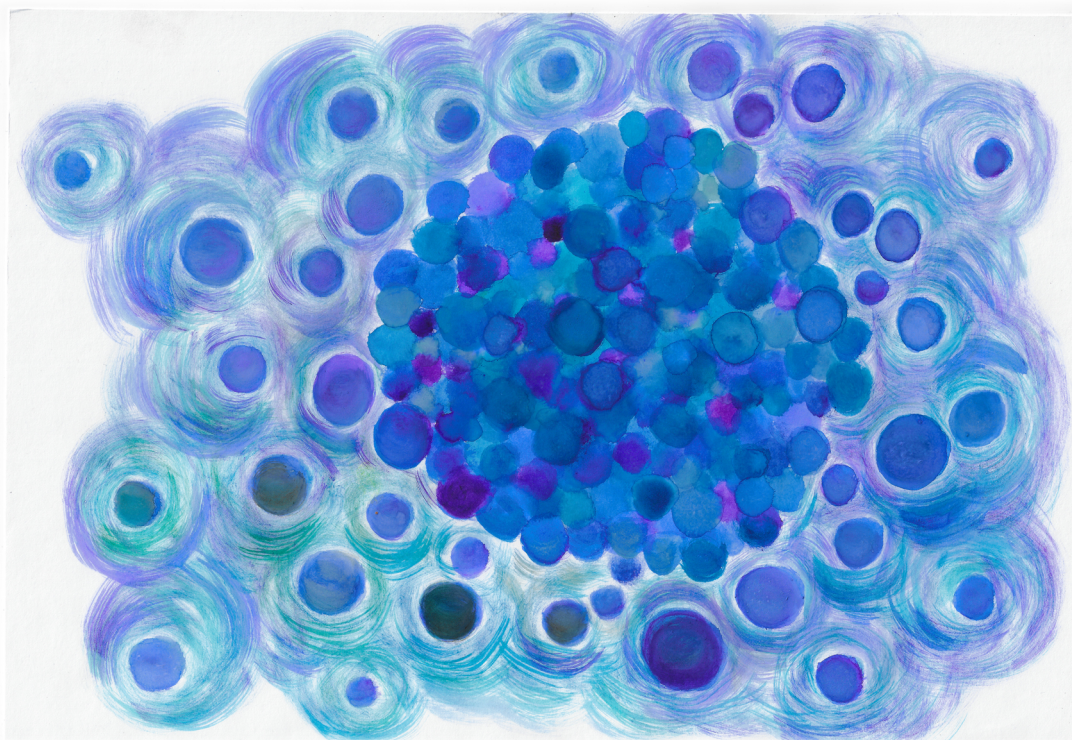
V našem podání omládla Čapkova hra: „Jak se dělá divadlo.“ Tak se na nás přijďte podívat do divadla Radar. Kdy hrajeme a více informací najdete na www.ty-ja-tr.cz/ Hledáme shovívavé publikum s ne příliš kritickým okem, které si to s námi přijde pořádně užít.

Rozálie Matějková, 2.B

Výtvary našich studentů z hodin VV

Zimní olympijské hry 2018

Už uběhly téměř čtyři roky od posledních zimních olympijských her v Soči. A v roce 2018 nás čekají další, tentokrát v jihokorejském Pchjongčchang.

Města, která chtěla hostit Zimní olympijské hry 2018, musela do 15. října 2009 podat kandidaturu. Kandidaturu podaly Pchjongčchang, Mnichov (Německo) a Annecy (Francie). Mnichov již hostil Letní olympijské hry 1972 a bylo by tak první město, které by hostilo Letní olympijské hry a Zimní olympijské hry. Pchjongčchang měl už zájem o pořádání zimních olympijských her 2010 a 2014, ale vždy o několik málo hlasů prohrál.

Členové výboru pak 6. července 2011 na 123. zasedání MOV v jihoafrickém Durbanu zvolili pořadatelem Pchjongčchang v Jižní Koreji. Slavnostní zahájení proběhne 9. února 2018, ukončení se pak uskuteční 25. února 2018.

Město Pchjongčchang tak bude třetí či čtvrté asijské město, které hostilo Zimní olympijské hry. První město bylo Sapporo v Japonsku v 1972 a druhé bylo Nagano také v Japonsku v 1998. Soči, kde se konaly Zimní olympijské hry 2014, může být dle různých výkladů počítáno jak do Evropy, tak do Asie.

Pro tuto malou asijskou zemi s rozlohou 99 tisíc km² a 50 tisíci obyvateli není pořádání Olympijských her žádná premiéra, v roce 1988 se zde konaly Letní olympijské hry v hlavním městě Soulu. Z těch jsme si odvezli celkem 8 medailí, z toho 3 zlaté, 3 stříbrné a 2 bronzové.

O úspěších můžeme mluvit i v souvislosti s posledními Hrami v Soči, kde se nám podařilo získat 8 medailí, pro nás nejvíc v dějinách ZOH. Česká výprava 88 sportovců si odvezla dvě zlaté, čtyři stříbrné a dvě bronzové. Pověst medailové jistoty potvrdila rychlobruslařka Martina Sáblíková, která po stříbru ze závodu na 3000 metrů obhájila zlato na pětce. O druhý nejcennější kov se postarala Eva Samková, jež suverénně ovládla soutěž ve snowboardcrossu. O rekordní žně se zasloužili hlavně biatlonisté: Ondřej Moravec získal stříbro ve stíhačce a bronz v závodě s hromadným startem, v téže disciplíně dojela druhá Gabriela Koukalová a Jaroslav Soukup skončil třetí ve sprintu. Skvělé představení korunovali společně s Veronikou Vítkovou stříbrem ve smíšené štafetě.

Na následující olympiádě se celkem bude soutěžit v 15 sportovních odvětvích, pro nás jsou zřejmě nejdůležitější rychlobruslení, biatlon a snowboardcross, kde se opět představí naše největší sportovní hvězdy. A samozřejmě nesmíme zapomenout na náš národní sport. Čeští hokejisté vstoupí do olympijského turnaje v Pchjongčchangu ve čtvrtek 15. února 2018 zápasem proti domácím Korejcům. V základní skupině A, je dále čekají vítězové posledních dvou turnajů pod pěti kruhy Kanadčané a Švýcarsko.

21. 9. 2017 byly také představeny medaile. Designem odkazují jak k olympijské symbolice, tak ke korejské kultuře. Z jedné strany tak medaile zobrazují pět spojených olympijských kruhů, z boku je pak tradiční korejskou abecedou napsáno "zimní olympiáda v Pchjongčchangu". Na zadní straně je zobrazeno jméno sportu a logo her. Kolik těchto medailí skončí v Česku, ukáže až čas.

Eliška Krajčovičová, 1.C

Sportovní aerobik je aerobik upraven pro celorepublikové a mezinárodní závody. Závodní sezóna je vždy od března do října, někdy až do začátku listopadu. V zimních měsících se nacvičují nové choreografie, zkoušejí se nové prvky a řeší se nové hudby a dresy na novou sezónu, s kterými se poté jezdí na závody. Na závodech sportovního aerobiku se hodnotí technická část, to je správnost prvků, propnuté špičky, kolena, pevné a „ostré ruce“ a dále artistický rozhodčí, který hodnotí, jak na ploše vypadáme, jak se usmíváme, jestli je poznat únava nebo jestli máme přirozený nebo umělý úsměv. To vše hraje v aerobiku velkou roli a rozhodují detaily. Například účesy – když se drdol rozpadne nebo vypadne nějaký ten vlasek, artistický rozhodčí si zapíše poznámku a občas to i rozhoduje výsledky. Málokdy se to ale stává, že by se s účesem nebo dresem něco stalo.

Atmosféra na závodech je fantastická a je to pocit, který nejde popsat slovy, ale musí se prožít naživo. Nejen z domácího klubu, ale i z klubu soupeřů můžeme občas vidět, že stojí u plochy a tleskají. Kdy jsou závody, nikdy není v hale klid – hlasitá hudba, podpora, potlesk, křik... to vše k závodům patří a je to úžasná atmosféra.

Závody sportovního aerobiku se rozdělují do tří výkonnostních tříd:

- I. VT – nominační závody, po nominaci účast na ME, MS a MČR , velmi složité prvky
- II. VT - přípravná třída na vstup do I. VT, prvkově velice podobné
- III. VT – lehčí prvky, závody pro začátky sportovního aerobiku.

Na konci každé sezóny se Svaz sportovního aerobiku koukne na průběžné výsledky a může některé závodnice na základě umístění ve výkonnostních třídách posunout do vyšší třídy nebo naopak do nižší.

Petra Bílková, 2.B

Jiu Jitsu

Někdo z vás už jistě musel slyšet o tomhle rozsáhlém bojovém umění. Správně, umění, ne sportu. Původem je z Japonska a řadí se mezi nejstarší bojová umění na světě, a to se svými, světe div se, více než dvěma tisíci lety. Nejdříve bylo učením pro aristokraty, povinnou školou pro samuraje a zkrátka určeno pro vyšší vrstvy tamější společnosti. Z toho i vychází zvyk nosit bílé kimono, které bylo v těchto dobách nejhůře dostupné a hlavně, co si budeme povídat, pratečné. Proto si ho mohli dovolit jen bohatí a další barvy kimon, jako červená, modrá, černá... se začaly používat teprve později. Hlavně při zakládání dalších, z tohoto původního umění vycházejících, škol, nazývaných Ryu. Například Fu Sen Ryu Jiu Jitsu, které po mnoha událostech dalo vzniku i tzv. Brazílskému Jiu jitsu, známému pro svoje zaměření na boj na zemi, Nun Jitsu, Juko Ryu Aiki Jujitsu... V dnešní době z něj vychází hlavně známé Aikido, Judo, Krav Maga, Karate a mnoho dalších o kterých ani nevíte, že by vycházeli.

Mnozí Jiu Jitsu překládají jako „jemné umění“, což je ale naprosto špatný překlad. Jemného na tom není zhora nic, kromě účelně s grácií zlomených páteří, loktů, kolenou, zápěstí a vlastně čehokoliv. Vše je o efektivitě, minimu pohybů, ve kterých se skrývá maximum síly, o umění ustupovat a přijímat co protivník dává. Lehkost, s kterou to ti

nejlepší z nás předvádí se možná může zdát zavádějící, avšak při první ráně těla o zem byste si tento závěr rádi rozmysleli. Náš sensei často rád říká –

„Ti, kteří cvičí Jiu Jitsu, jsou vlastně docela líní lidé...“, při většině technik se totiž pořádně ani nehnete z místa a jen pracujete s pohyby protivníka. Mimo jiné, tento systém řeší naprosto jakoukoliv situaci v boji se zbraní a beze zbraně a pokud takovou situaci neřeší, ani neexistuje. Dobrý ne?

Nicméně si myslím, že od vykládání takových věcí a principů tu tak docela nejsem já, takže → www.tigerteam.cz/jiu-jitsu/ ← a šup na náš trénink, vždy jste vítáni, naši trenéři vám určitě rádi poví víc.

Když se nyní přikloním k mé zkušenosti s Jiu Jitsu, mohu říci, že vše výše řečené je opravdu pravda. Navíc jsem za dobu, co cvičím zaznamenala nemalou změnu v mém životě. Jsem na tom o dost lépe jak po fyzické stránce, aniž bych se nějak znatelně přemáhala, tak po psychické, člověk se totiž naprosto dokonale odreaguje pohybem a máte vždy radost z pokroků i nově naučeného. Velký podíl má na tom všem hlavně kolektiv bezvadných lidí, na které se vždy můžete spolehnout a těšit. Ti lidé mě vedou dál a atmosféra při trénincích je mi vším. Troufám si říct, že někteří z nich se pro mě pomalu stávají rodinou.

M. G.

Liga národů

Česká fotbalová reprezentace se opět neprobojovala na mistrovství světa, které se bude konat příští rok v Rusku. Český národní tým nedokázal vyhrát důležité zápasy a skončil na třetím, nepostupovém místě. Samozřejmě kritika na sebe nedala dlouho čekat. Nejvyšší představitel českého fotbalu, Roman Berbr, dal trenérovi reprezentace jasné úkoly - postup na příští MS Evropy a postup ze skupiny v nové soutěži - v Lize národů, ta má nahradit nezáživné přátelské zápasy.

Kouč českého výběru, Karel Jarolím, má tak dost úkolů a nejsou zrovna jednoduché. Pokud k tomu přidáme i střeleckou nemohoucnost a občasné výpady v defenzivě, je jasné, že se národák bude muset transformovat. Chybí tomu nápad, góly a hlavně přesnost. Přitom je český fotbal vidět více než dříve, v létě přestoupil do AS Řím za rekordní sumu útočník Patrik Schick, v německé Bundeslize předvádí skvělé výkony, brankář Jiří Pavlenka. To je něco, na čem se dá do budoucna stavět. Trenér Jarolím už avizoval, že chce v Lize národů jednoznačně uspět.

Kromě velké finanční odměny a prestiže, přináší nová soutěž i možnost kvalifikovat se na MS Evropy 2020. Pravidla jsou jasná. Vždy první tým z celkem čtyř skupin postupuje do lepší skupiny, poslední mužstvo zamíří o skupinu níže. Dále je možné postoupit i na evropský šampionát v případě neúspěchu v kvalifikaci. Nutno podotknout, že český tým má na to, aby postoupil ze druhé skupiny, kde se momentálně nachází, do první. Sám Jarolím dává jasně přednost Euru. K Lize národů pak dodává: „Nevím, jestli Liga národů něco řeší. Asi by měl být cíl náš všech postup na MS Evropy.“ Rozhodně ale říká: „Máme na víc.“ Nechme se tedy překvapit. Los zápasů pro Ligu národů bude znám v lednu příštího roku.

Uvidíme, kam se za tu dobu posune náš mančaft. Nejbližší přátelské zápasy se budou hrát v listopadu tohoto roku. Síly změříme s Katarrem a Islandem.

Štěpán Hájek, 1.B

Křížovky

P	E	N	Z	I	O	N	A	R	A	V	A	P
O	A	O	I	S	E	K	E	R	A	E	S	A
L	K	S	N	T	I	M	A	N	Y	D	T	N
K	O	Í	T	R	A	K	T	O	R	O	A	O
O	L	T	E	I	O	M	A	A	S	U	Ř	R
P	O	K	R	E	S	S	L	L	L	C	Í	A
A	T	A	L	O	P	A	T	A	H	Í	K	M
N	O	T	O	M	A	N	U	R	D	O	Ř	A
Á	Č	P	K	O	S	T	K	A	A	U	T	E
K	F	L	A	S	T	R	A	K	A	V	O	Y
H	K	O	T	V	A	O	N	V	E	H	A	L
CH	A	R	A	R	A	B	O	V	É	P	E	S

Arabové	Otoman
Dalmatin	Panák
Dynamit	Panorama
Flastr	Pasti
Kalhoty	Penzion
Kolotoč	Poklop
Kopaná	Radar
Kostka	Rarach
Kotva	Sekera
Lahev	Stařík
Lopata	Straka
Loudal	Talíř
Nosítka	Traktor
Okres	Tukan
Opava	Varan
Ostrava	Vedoucí

Dva chlápky spláchla lavina pod horský sráz. Najednou jeden uvidí, jak se k nim blíží obrovský záchranný pes - bernardýn se soudkem. A tak říká tomu druhému: „Hele, nejlepší přítel člověka!“ a ten druhý na to: „No jo, viz tajenka“

	3	8	6				7	
1			4					
2	7			8				5
		4	9		5			3
3			1		4	7		
9				1			2	4
					8			9
	4				9	5	1	

Šéfredaktorka:

Rozálie Matějková

Zástupce:

Nikola Lásková

Redakce:

Petra Bílková
Magdaléna Gerhardová
Štěpán Hájek
Jakub Jedlička
Anna Kováčová
Eliška Krajčovičová
Sofie Mokrá
Ludmila Plevková
Matěj Sladký
Jonáš Sýkora
Ester Valtrová
Daniel Vašák

Grafika:

Anna Kheková